

Een ongewild afscheid

Ze hield haar hand schuin voor haar ogen als bescherming tegen het zonlicht en keek omhoog. De toren keek trots uit over de omgeving. Ochtendnevel kroop bijna nieuwsgierig naderbij en even later hulde de toren zich in diens sluier waardoor het leek dat mist en toren in de stralen van de opkomende zon een macabere dans ten uitvoer brachten.

Op haar gemak liep ze eromheen, terwijl ze de stenen constant met een hand aanraakte. Na een tijdje wandelde ze op haar gemak door de bossen tot ze bij de witte villa kwam. Haar thuis. Op de oprit was ze ineens getuige van een stevige discussie tussen haar ouders.

'Ik wil het niet hebben!'

'We hebben geen keuze, begrijp dat dan toch!'

'Ik vind het absoluut onnodig om onze dochter hierin te betrekken!'

'Dat wil ik ook niet, maar het is onvermijdelijk.'

'Dat zal ik nooit accepteren.'

'Dat zal je wel móeten, Sylvie!'

'Ik móet helemaal niets, Philip!'

Haar moeder keerde hem de rug toe en met een mengeling van bewondering en onrust keek haar vader haar na. Gratie werd verenigd met woede, terwijl zijn vrouw naar hun dochter liep die nog steeds aan de voet van het nieuwe beeld in de tuin zat.

'Kom, Susan.'

Zonder daarna nog een woord te zeggen, stapten vrouw en kind in de auto om met wervelende snelheid weg te rijden. Het leek alsof de kiezelsteentjes uit woede omhoog sprongen, terwijl de auto uit het zicht verdween. Even staarde de notaris naar zijn voeten om dan weer naar de lege oprijlaan te kijken. Hij perste

zijn lippen op elkaar en zuchtte diep, nog steeds denkend aan de discussie van zojuist. Toen mompelde hij in zichzelf.

‘Ze keert nog wel terug. Ik moet haar zien te overtuigen van mijn gelijk. De brief kán niet langer geheim blijven, ondanks alle risico’s. Ook al kan het nog jaren duren voordat mijn droom uitkomt. Misschien moet jij daar wel voor zorgen ...’

Op dat moment keek haar vader haar direct aan. Susan slikte. Tot dit moment was ze slechts een toeschouwer hoe haar ouders ruzieden, tot haar moeder haar jongere ik meenam voor een autorit met fatale afloop.

‘Je moeder kende de geheimen én gevaren die wij liepen en kon niet verkroppen dat jij hierdoor gevaar kon lopen en ze had gelijk. Maar de werkelijkheid was nu eenmaal anders en dat bleek jaren later nog steeds een waarheid te zijn waaraan geen ontkomen was, zoals je inmiddels weet.’

‘Maar de brief is vernietigd, papa.’

‘We zullen zien.’

Susan keek met grote ogen naar haar vader. Ze beet op haar lip en wilde niets liever dan zijn hand vastpakken, maar haar hand ging door de zijne en leek te vervagen als mist die op de vlucht gaat voor zonlicht. Hij liep daarna naar de villa en keek nog een keer of twee om, maar de auto was weg en bleef weg, om nooit meer terug te keren. Susan wilde hem volgen, maar op het moment dat hij bij de voordeur kwam, vervaagde hij volledig en werd ze wakker.

Minutenlang staaarde Susan naar het plafond. Terwijl ze bewegingloos bleef liggen, balde ze haar vuisten. Een traan vond langzaam een weg over haar wang om ten slotte op het bed te druppelen. Ze vroeg zich af hoe lang ze deze dromen nog zou hebben.

Een gewaarschuwd mens

‘Je rookt te veel, dat wordt echt nog eens je dood, weet je.’
Verstrooid keek Luigi even op terwijl hij een shagje draaide, maar na een kort lachje stak hij de sigaret onverstoord op. De kapitein van de kleine vissersboot was vaak slonzig gekleed en ook vandaag was daarop geen uitzondering. Zijn afgeknipte spijkerbroek en smoezelige rode trui zaten onder het smeer en waren door geen wasmiddel te redden. Hij leunde tegen de rand van de kleine boot en genoot in de zon van een welverdiende pauze. Het was vreemd deze woorden te horen uit de mond van zijn vriend Franco Bartilo, die tot voor kort zelf het levensgevaarlijke beroep van huurling had uitgeoefend, maar hij wist dat deze het goed met hem voor had.

Het waren zonovergoten dagen en beide mannen hadden de gebruikelijke gebruinde huid van een visser. Luigi was een pezige man met meer kracht dan men hem in eerste instantie zou toedichten. Het resultaat van vele jaren fysiek werk en de strijd

...